

KIS HATAP

SZÉLBEN. (Lásd a 346. l.)

A VESZEDELMESES POGÁCSA TÖRTÉNETE.

(Vége.)

EZALATT Gyurika anyja otthon aggodni kezdett a fiu hosszas kimaradásán. Már egy félóra, egy egész óra mult, s a fiu még mindig nem tért haza. A szegény asszony kiment az ajtó elé, ki az utcára is, de hasztalan, fiának sehol semmi nyoma. A kis beteg pedig óráról órára rosszabbul lett, mindinkább gyöngült s nem csoda, ha szegény anyja már majd eszté veszté fájdalmában s végül sápadtan, kimerülten térdelt Erzsike ágya mellé, nem tudva, mi tevő legyen. A kis beteg pedig körülkarolta a jó mamát s halk hangon kérdé:

„Kedves mama, még sem jö Gyurika?”

„Mindjárt itt lesz . . . azonnal itt lesz, kedvesem.”

Ismét csend volt sokáig; aztán a kis beteg ismét csak Gyurika után kérdezősködék.

„Mindjárt megjö és elhozza a jó borocskát, attól majd megrősödöl és mindjárt jobban lesz minden,” szölt ismét anyja, pedig maga is mindinkább kétségbeesett. Már éjfél volt s a fiu mégsem tért haza. Valami szerencsétlenség érte, másképp nem maradna el . . . és míg a jó anya maga alig birt küzdeni aggodalmával, mégis folyton vigasztalgatá a kis szenvedöt, ki aztán így szölt:

„Ah csak azért szeretném, ha visszajönné . . . hogy még egyszer lás-

szam . . . oly rosszul . . . nagyon rosszul vagyok!”

„Majd jobbra fordul a baj, csak légy türelmes, édes gyermekem!”

Aztán ismét mély csönd állott be s vártak, kínos aggodalmak közt vártak sokáig.

„Megyek, megkeresem,” szölt végre az anya s föl akart kelni. „Mindjárt itt leszek, kedves leányom, addig fekdjél csöndesen . . .”

„Oh ne menj, mama!” szölt Erzsike s gyöngé karjait szorosabban anyja nyaka köré füzte. „Ne menj . . . oly gyöngeség fogott el . . . úgy érzem, hogy már nemsokára végem lesz.”

S a szegény asszony ismét oda térdelt s kezébe fogta a beteg gyermek hideg kezecskéit.

„Még sem jön, mama?”

„Mindjárt itt lesz . . . oh, bizonylyal most már mindjárt itt lesz.”

A leányka szemei bágyadtan lecsukódtak; ajkait még mozgatá, de hangja már nem volt hallható. Nehány perczzel később összekulcsolá kis kezét, nagyot sohajtott s aztán mereven fekdött ott az ágyban.

Piroska pedig épen ekkor vigjáték közt töltött nap után nyugodtan aludt s uj báburól és uj ruháról álmodott. Valjon ily nyugodtan aludt volna-e akkor is, ha tudja, mily nagy szomorúságnak volt ö bünös okozója?

Másnap déltájban, mikor már ebédreteritettek és a papát várták haza ebédre, Piroska odafutott a mamához s kérdé:

„Kedves mama, milyen tésztás lesz ma ebédre?”

„Turós rétes, kedvesem.”

„Ah, az olyan rosz! Én jobb szeretem az almás rétest.”

A mama nem felelt, de Piroska mégsem nyugodott s ismét előhozta, hogy ő almás rétest szeretne; a mama, hogy kedve teljék elkényeztetett leánykájának, végre azt mondá neki:

„No jól van, már kissé késő ugyan, de mondd meg a szakácsnének, hogy csináljon almás rétest.”

Piroska nagy örömmel szaladt ki s megrendelte az almás rétest, aztán pedig a papához sietett, ki épen ekkor jött haza nagy csomag irással, mert a törvénytörésnél volt valami dolga.

Nem sokára elkészült a jó ebéd, leültek s jóízűen falatozva beszélgettek, s beszélgetés közben egyszer a papa ekképen szólalt meg:

„Ma dolgom volt a bíróságnál s ott egy nagyon furcsa esetet hallottam; nagyon elszomorított, mert azt láttam, hogy már kis gyermekek is nagy gonoszságra vetemednek.”

Épen ekkor hozták az asztalra az almás rétest, melyre Piroska oly nagyon vágyott.

„Egy kis fiut,” folytatá az apa, „ha jól emlékszem, Gyuri a neve, rajtakaptak, mikor hamis pénzt akart egy korcsmában borért odaadni. Valami nagyon szegény, alig tizenkét éves fiu volt s a hamis pénz egy fényes huszkrajczáros . . . Piroskám, turós rétes kell, vagy pedig almás?”

„Akármelyik . . . almást kérek,” felelt a kis leány, kinek arcza sajátos módon hirtelen lángvörös lett.

„Hamis huszkrajczáros?” szölt a mama. „Szegény fiu! Hiszen talán ő ártatlan is . . . az ember sokszor észre sem veszi, mikor kapja igazi helyett . . . Minap nálam is volt egy, tudod, amelyet Piroskának adtam . . . Ebben ugyan nem látok semmi gonoszságot.”

„Nem is abban van a gonoszság, hogy nála volt a hamis pénz,” folytató az apa, „hanem abban, hogy bort akart rajta vásárolni. Elfogták és tömlöcbe zárták, mert már sokszor történt, hogy ilyen fiukkal küldik a gazemberek a hamis pénzt boltokba és korcsmába. Most tehát fürkészni fogják, ki készíti azokat a hamis pénzeket . . . De mi bajod, Piroskám? Nem jó a rétes? Savanyu? Kell rá cukor?”

„Hiszen magad kívántad az almás rétest,” szölt a mama, „és most oly kelleetlenül eszed . . . Jól van elkészítve . . . hát mi nem tetszik rajta?”

Piroska bizony nem tudta volna megmondani, mért nem ízlik neki az a jó rétes; tömérdek cukrot hintett rá a jó papa, de Piroska mégsem tudta enni, ugy érzé, mintha minden falat a torkán akadna . . . s mikor még inkább kérdezték jó szülei, mi baja? felelet helyett a kis leány könyekre fakadt s egy szót sem tudott szólni. Apja azt hitte, hogy annak a szegény fiunak a sorsa hatotta meg annyira s azért így szölt:

„No, no, kedves leányom, nem kell annyira szivedre vened annak a sze-

gény fiunak a sorsát. Ő rosszul cselekedett, mikor hamis pénzt akart kiadni; ezért megkapja büntetését. De majd el is feledtem, ami legérdekesebb az egész történetben. Az a fiu egész hosszú mesét beszélt el arról, hogy miként jutott a hamis pénzhez. Azt mondja, hogy tegnap az utcán egy urasági cseléd szaladt utána s egy jó asszonyosság nevében nagy pogácsát adott neki; és ebben a pogácsában találta a huszkrajczárost, melyen beteg kis nővére számára bort akart venni. Ez persze hazugság s nagyon szomorú, hogy olyan kis fiu már efféléket talál ki s így akarja a bírót megcsalni."

Piroska mindinkább növekedő zavarral hallgatta a papa elbeszélését s hol sápadozott, hol pirult, mintha ő állt volna a bíró előtt

"A mit az a fiu beszélt," szolt ekkor a mama, „az egészen való és nem hazugság. Ez kétségkívül az a szegény fiucska, kit én a minap úgy megsajnáltam. A pogácsát én küldtem neki, a huszkrajczárost is én tettem a pogácsába s egészen bizonyosan tudom, hogy nem volt hamis pénz, hanem igazi, jó huszkrajczáros. Itt valami tévedésnek kellett történni. Talán segíthetnének valamiképen azon a szegény fiun?"

"Igen . . . de mi ez? Ez már csakugyan sajátságos . . . Mi bajod, Piroskám? Hiszen oly zavart vagy mintha valami halálos bűn nyomná a lelkedet."

A kis leány hangos zokogással borult atyja nyakába és arcát elrejtve mondá:

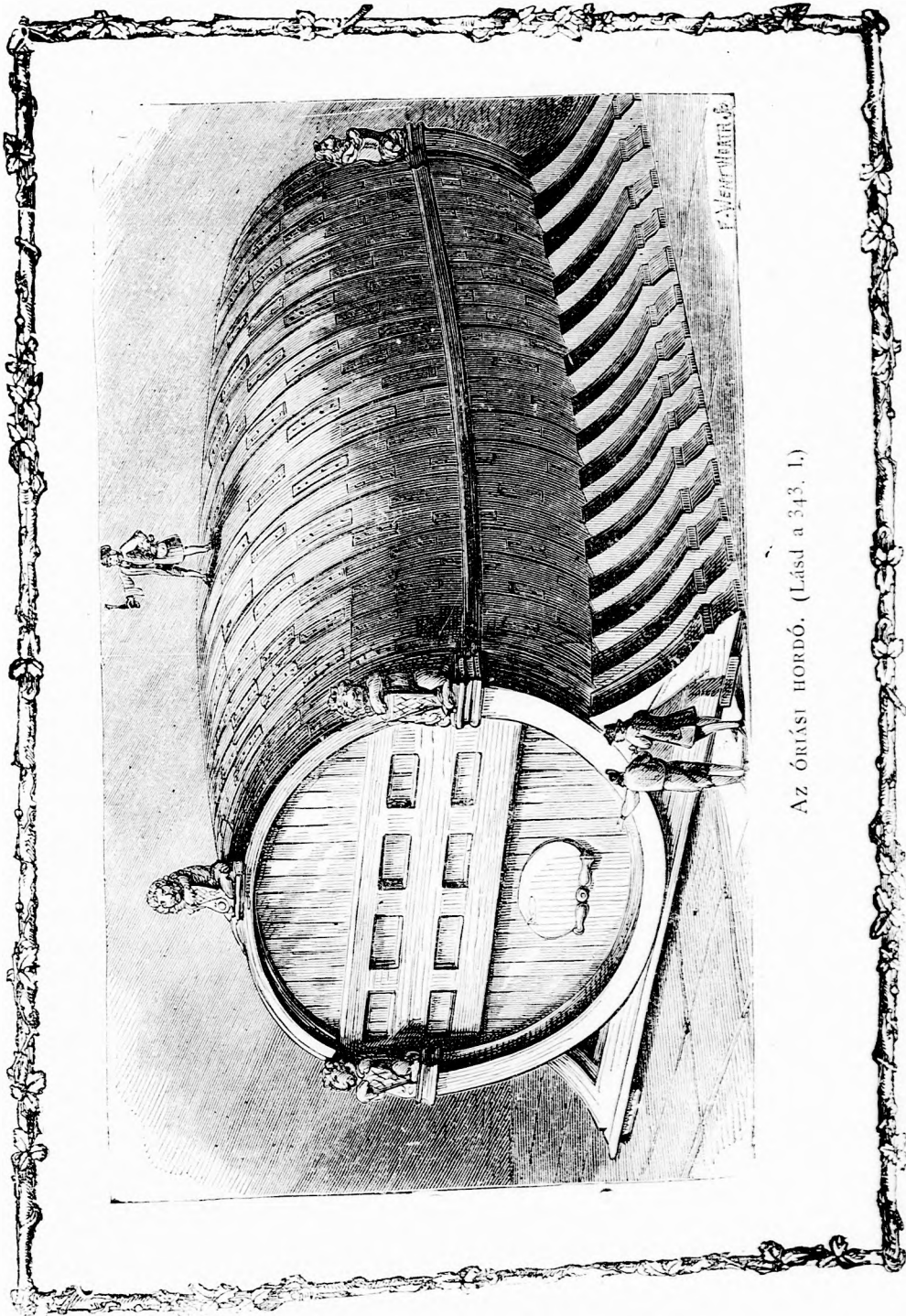
"Oh, kedves papa . . . én tettem a pogácsába a hamis huszkrajczárost . . . a valódit pedig kivettem! Azt hittem, nem olyan nagy bűn!"

A jó papa majd kövé dermedt ennek hallatára, a mama pedig szinte elsápadt fájdalomában, hogy az ő leánykája ily gonoszságot követett el. De meg kell vallani, hogy Piroska is oly balaogtalannak érzé magát, mint még soha ez életben. A jó szülők néhány perczig szótlánul bámultak hol egymásra, hol a kis leányra; Piroska pedig nemcsak látta, mily fájdalmat okozott jó szüleinek, hanem érezte és belátta most már azt is, mily meggondolatlan és bűnös tettet vitt végbe. A megbánás őszinte hangján, könnyörögve szolt tehát:

"Oh kedves jó papa, édes mama, mit tegyek most?"

"Jöjj ide, leányom," szolt a papa komolyan. „A hibát elkövetted, látom hogy megbántad, tehát nem foglak büntetni; de az ilyen tett csak akkor érdemel bocsánatot, ha a megbántott fél teljes elégtételt nyer. A hiba egy részének helyrehozását én magamra vállalom, rögtön elmegyek és kieszközlöm, hogy a szegény ártatlan gyermeket szabadon bocsássák. Hanem ez nem elég, ő ártatlan és te miattad börtönben szenvedett, elszakították szegény anyjától, haladókló kis testvérétől s ezek még inkább szenvedtek. Ezért neked ünnepélyesen bocsánatot kell kérned azoktól, kiket oly nagyon megbántottál és hogy feledjék a sértést, még valamit tenned kell, a mi áldozatodba kerül. Ezt határozottan

(Folytatása a 342. lapon.)

Az óriási hordó. (Lásd a 343. l.)

akarom; arra ne számíts, hogy én áldozzak helyetted; neked magadnak kell áldoznod“.

„Oh örömet, csak tudjam mit! Oh, mondd meg, kedves papa!“

„Gondolkozzál addig, míg visszajövök. Egy óra múlva itthon leszek.“

A papa csakugyan azonnal elment, hogy Gyurikát kiszabadítsa, Piroska pedig, a megbánástól lesújtva egy kevertre dönt és keservesen zokogott; oly rosznak, oly boldogtalannak érezte magát, hogy igazán meg lehetett sajnálni és meg is bocsátani neki. Végre azonban belátta, hogy sirással most már semmit sem használ, hanem gondolkoznia kell azon, amit a papa mondott. És mert Piroska különben igen eszes leányka volt, hosszas fejtörés után végre kisütött valamit, amiről azt hitte, hogy talán jó lesz.

A papa nemsokára hazajött és elmondá, hogy Gyurikát kiszabadította és haza kísérte anyjához, kit nagy szomorúságban talált a beteg Erzsike ágyánál. Elmondta azt is, mily nagy szegénységben találta őket.

„Ah, kedves papa, akkor hát talán igazán jó lesz az, amit én kigondoltam hibám jóvátételére;“ szólt Piroska.

„És mi az?“

„Az . . . tulajdonkép nem tőlem függ, de talán áldozat tőlem is . . . Azt akarnám, szegény Gyurikaék többé ne

szenvedjenek szükségét; ez pedig úgy lehetne, hogy nekem ezentul nem kell az a sok drága ruha, játék, csemege, hanem a mit kedves jó szüleim erre költenének, azt adják Gyurikának s ő bizonyosan megosztja jó mamájával és testvérével. Én pedig majd csak egyszerű ruhácskában járok mindig, s nem kérek semmit, ami költségbe kerül kedves jó szüleimnek. Csak bocsássanak meg!“

Papa és mama egészen elbámultak ezen okos szavakon, melyek azt is mutatták, hogy a kis leánynak igazán jó szive van, csak nagyon el volt kényeztetve s ez által könnyelművé lett. Meghatva összecsókolták tehát a kedves gyermeket s azt felelték, hogy minden úgy lesz, a mint mondotta.

És úgy is történt. Gyurikának nem kellett többé az utczán vándorolgatni, hogy néhány krajczárt szerezzen éhező testvéreinek; Piroska papája lelkismertesen kifizette havonként, a mit saját leánykájától meggazdálkodott és ez oly szép összeg volt, hogy Gyurikaék igen tisztességesen megéltek belőle. Erzsike pedig — fölgyógyult, Gyurika iskolába járt és idővel oly derék ember lett belőle, hogy maga el tudta tartani jó anyját és testvérét. Piroska pedig ezután kevésbé volt cifra és kényeskedő, de igenis oly derék leányka lett, hogy messze földön kellett keresni párját.

AZ ÓRIÁSI HORDÓ.

(Képpel a 341. lapon.)

Volt egy király. Volt hatalmas vára,
Benne sok kincs, szinte garmadára,
De ami a legritkább volt épen,
Mélyen lent volt a vár pinczéjében.

Volt pedig ez egy óriás hordó,
— Elfért belé három ezer akó, —
Egy-egy szálfá volt minden dongája
Csak létrával mászhattak föl rája.

Tetejére sétálgatni jártak,
S a ki végig ment, belé is fáradt,
Belsejében vig zeneszó mellett
Száz tánczó pár is talált helyet.

A csap helyén oly nyilás volt benne,
Hogy négy lovas hintó bemehetne;
Híre messzi földeket bejárta,
S az emberek jártak csodájára.

Hanem egyszer a király aztán szól:
„Mi hasznom az ú r e s nagy hordóból?
Mit ér a tál, ha gombóc z nincs benne?
Az erszény ha bankóval nincs telve?”

No de könnyen segíthetünk rajta,
Röztön parancs menjen szét, ily fajta:
Minden ember — és vegye bár kölcsön
A hordóba egy akó bort töltsön.“

A parancsot kihirdették nyomban,
Hogy legyen már bor is a hordóban!
És amint a hír a várost járja,
Ilyet gondol a község bírása:

„Dejszen! van még nekem annyi eszem,
Hogy boromot oda el nem viszem:
Viz-t viszek; ezer akó borban
Egy akó viz bizony meg se kottyán.“

De esze nem csak a bírónak van,
Kisbíró is santikált gonoszban
S a jegyző s a koma, sógor — szóval
Egyet gondolt mind a főbíróval.

Mind azt hitte, hogy csak csupán ő volt,
A ki ilyen furfangot kigondolt,
S a többi bora közt az ő vize
Elvész, észre nem veszi senki se.

De mikor a hordó színig tölt már,
Megcsapolni jött maga a király;
Mégkóstolja s bámulva néz szerte
Pohárból a — tiszta vizet merte

A királynak nagy volt boszusága
Hogy bort mégsem kapott hordójába.
A polgárok is nagyon szégyeltek
S mind megvallá, hogy elvonta részét.

— — — — —
Sok kicsiny rész nagy egészet alkot,
De ha ki-ki ilyet gondol: Ah, ott
Elmaradhat az én kicsiny részem. —
Sok semmiből semmi sem is léssen.

A LEGYEK BOSZUJA.

ERNŐ! Ha még egyszer rajta kap-
lak ilyesmin, szigoruan meg-
büntetlek! Te kegyetlen fiu, —
szégyen, hogy ilyet elkövet-
hetsz!“

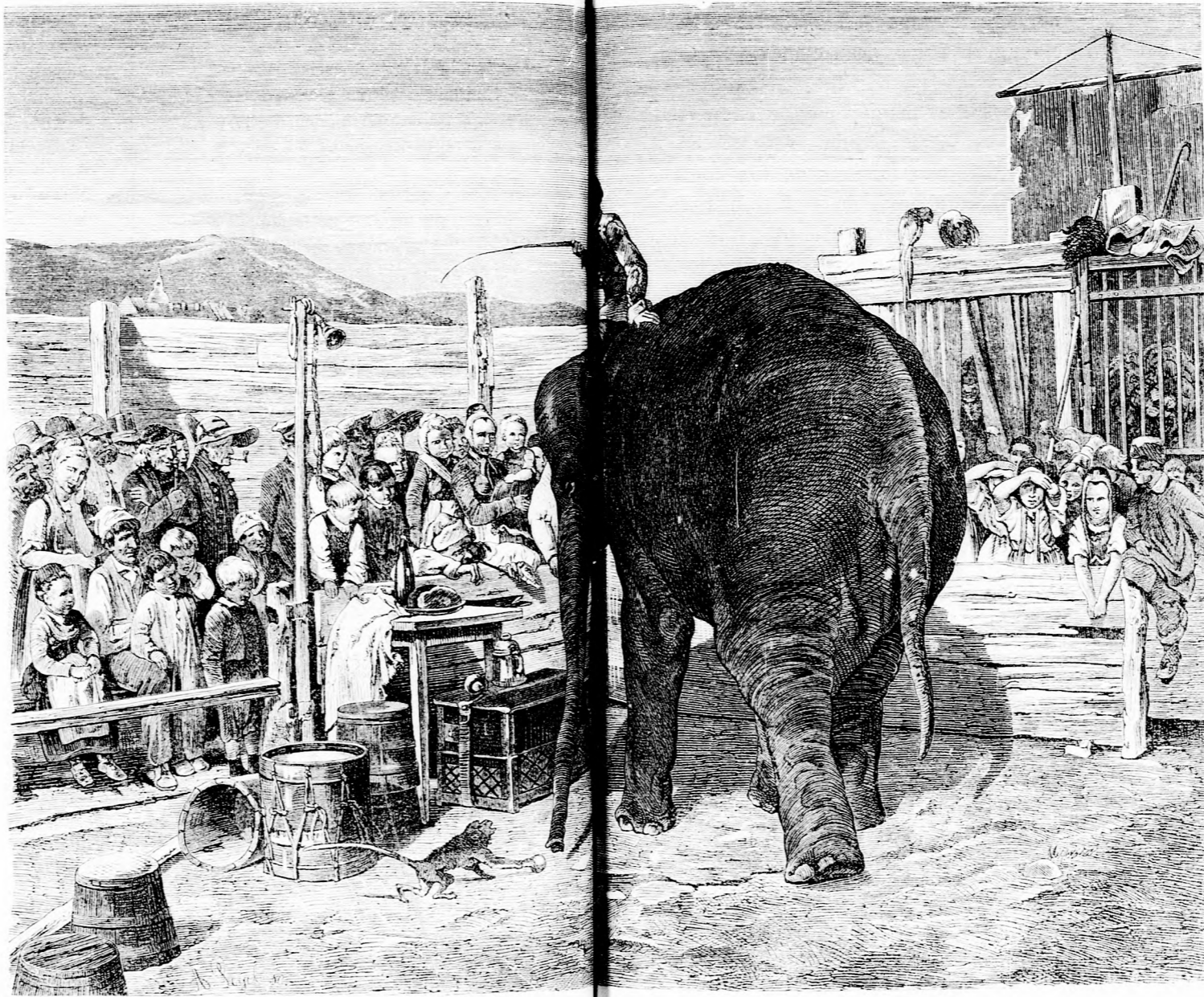
Ernö egészen megzavarodott e
szavakra. Az ablaknál állva egy fényes,
kék szárnyu nagy legyet látott az üve-
gen röpkedni és zümmögni; megfogta
és mint sok más meggondolatlan gyer-
mek, azzal mulatott, hogy a szegény
légynek elébb szárnyait, aztán lábait
tépdeste ki s gyönyörködött kinos ver-
gődésén. Annyira elmerült e multságba,
hogy észre sem vevé, mikor anyja be-
lépett, csak a fentebbi szavakra rezzent
össze és szégyenkezve felelé:

„De mikor oly multságos nézni,
miként vergődik és kapalózik . . .“

„Kinozni nem szabad soha semmi-
féle élő lényt, akármilyen apró bogárka
legyen,“ szolt a mama. „Mit gondolsz,
mulatságos volna az,
ha egy óriási csodalégy
előkapna tégedet és
csupa tréfából kitépné
kezeidet és lábaidat?“

E szavak láthatólag
megdöbönték a kis fiut
s egész este gondol-
kozóvá lön. Nem sokára
lefeküdt, de nem tu-
dott elaludni, mindig
anyja szavai forogtak
elméjében. Végre nyug-
talan álomba merült,
de minduntalan föl-föl-
rezzent s egyszerre ugy
érzé, mintha valaki
egészmarokkal tépdeste
volna haját nem gon-
dolván arra, mily kinos
ez neki, Ernőnek. Fáj-
dalmasan fölörditott és
fölnyitotta szemeit, —
de ekkor volt még csak
nagy rémülete. Óriási
nagyságu darázsok és
legyek roppant serege
zsongott a szobában;
akkora volt egy-egy,
mint egy ember és a
mi leginkább rémité
Ernőt, mindegyiknek
emberi arcza volt s
testök, lábuk embe-
ri ruhába valának buj-
tatva.

Még nem is volt ideje, hogy ijed-
tében valamit gondoljon, mikor az egyik
szörnyeteg odalépett hozzá és hajá-

ELFÁNT A P. (Lásd a 347. l.)

nál fogva fölrántotta az ágyból, úgy
hogy egész csomó maradt a kezében
Ernő szép szöke hajából. Ernő keser-

vesen ordított s kezével fejéhez kapott,
mialatt az egész szörnyeteg csapat gu-
nyos hahotára fakadt és nevetve tán-
czolta körül, némelyik
pedig azt kiáltozta:

„Olyan mulatságos
nézni, hogyan vergő-
dik!“

Azután négy ször-
nyeteg odalépett az ágy-
hoz és mindegyik meg-
ragadta Ernőt kezénél
és lábainál fogva, a
többiek pedig közelebb
tolakodva zsidongták:

„Nomost nézzük, ho-
gyan fog kapálozni, mi-
kor kezét-lábát kitépik.“

Ernőnek hideg ve-
riték borítá arczát s
rémületében kiáltani
sem tudott. Már kezd-
ték huzni lábát, mikor
egy vén szörnyeteg
közbeszólt:

„Várjatok csak! elébb
hadd lássa még azt a sze-
gény áldozatot, kit teg-
nap este agyon gyötört.“

A négy hóhér-légy
elereszté Ernő kezét-lá-
bát, helyet csináltak az
ágy körül s két másik
társuk egy holttestet
hozott oda. Ernő bor-
zadva ismerte meg a
legyet, melyet az este
agyon kinozott; szár-
nyai, lábai ki voltak

tépve s ott heverték a holttest mellett ; a halott arca pedig egészen el volt torzulva a fájdalomtól, mintha még halála után is szenvedné a kinokat. A vén szörnyeteg légy aztán újból megszólt :

„Ime látod ezt a szegény halottat, kinek arcán még most is a kinszenvedés nyoma látszik ? Ez a te műved, ezért boszut fogunk állani.“

Ernő be akarta hunyni szemeit, de nem tudta, kénytelen volt nézni arra az eltorzult arcra és csak most, mikor emberi vonásokkal látta áldozatát, kezdte érteni, hogy szörnyü kin lehetett az, mikor szegényt szárnyai és lábai kitépésével lassanként gyilkolta meg. Sajnálta most már tettét, de későn, mert a vén szörnyeteg parancsolá a négy hóhérnak :

„No most rajta hát ! A mint ő kitépte testvérünknek szárnyait lábát, most mi tépjük ki az ő kezét-lábát. Akkor ő mulatott, most mi mulatunk.“

És megfogták Ernő kezét-lábát s huzni kezdték erőszakkal. Ernő kétségbeesetten fölfordított s ájultan rogyott össze, — de ugyan-e perczen érintést érzett homlokán s egy ismert hang szólítá :

„Ernő ! kedves fiam ! Mi bajod ? Oly nyugtalanul alszol, kiáltogatsz, — talán rosztat álmodtál?“

A mama szólt így, ki fölriasztva Ernő kiáltozása által, oda sietett ágyához és fölébrasztá. Ernő kábultan nézett körül s még most is rémület látzott vonásaiban. Aztán reszkető hangon szólt :

„Álmodtam ? Hát aludtam ? Igazán csak álom volt ?“

„Persze álom ! De hát mit álmodtál ?“

„Oh, az szörnyü volt !“ felelt Ernő borzadva és tapogatta kezét lábát, hogy csakugyan helyén van-e még.

Lassan-lassan végre magához tért és elbeszélte mainájának az egész rossz álmot és azon ígérettel végezte, hogy soha, de soha többé nem fog kinezni semmiféle állatot, mert hiszen a fájdalmat az is épen úgy érzi, mint mi.

És ígéretét nemcsak megtartotta, hanem sokszor még nehéz küzdelmeket is vivott pajtásaival, kiknek nem engedte, hogy rovarokat, pillangókat csupa mulatságból gyötörjenek

S Z É L B E N.

(Képpel a czimlapon.)

RÓZSABERKI réten fuj a szél,
Három gyermek vígan utra kél
Laczi, Feri s a kis Aranka
Hátul szalad Puskás, a kutya.

Hogy elérik a szép ligetet,
A kalapnak drága dolga lett.
S mintha szólna csengő vagy harang —
Hallszott a ligetből furcsa hang:

Hé fiúk, hát ez már mi dolog ?
Nem tudjátok, hogy én ki vagyok ?
Különb mint ti a fa, ugy hiszem,
S nézzétek mint hajlong előttem!

Én vagyok Szélurfi, biz ugy ám !
E pusztá országom és hazám ;
Ha én rajta végig nyargalok,
Mind vegyétek le a kalapot !

FERI KALANDJA.

ZÉP kis falu feküdt egy kies völgyben. Itt laktak Feri szülõi. Feri körülbelül 12—13 éves volt; szülõi szerették, mert jó fiu volt és jól tanult. De mégis szülõi egyik parancsát, hogy ne dobálja az arra járó kutyákat, nem fogadta meg, a miért később meg is lakolt csuful.

Ugyanis volt udvarukon egy régi pincze; az előtt valamikor ház állott a helyén, most el volt hagyatva, boithajtása pedig egy helyt be volt szakadva. Egyszer Feri megint egy arra menõ kutyát kezdett dobálni, de most az egyszer pórul járt, mert a kutya neki ugrott, õ hátrálni kezdett s addig-addig hátrált míg zsupsz! . . . bele esett a pinczébe. A kutya utána ugrott. Most szeppent meg igazán Feri; megijedt, hogy a kutya összemarczangolja. De egy pillanat alatt feltalálta magát: az egyik pincze-ablakra szökkent föl, abban a hiszemben, hogy majd azon kibúvik; de a kutya utána szökött, s a mint felugrott, Feri megijedt, s kiesett az ablakon át egy sárral és piszkos vízzel telt árokba, a kutya pedig ide is utána.

Most ijedt még meg Feri igazán; egyrészt mert nem tudott uszni, másrészt mert félt a kutyától. De szerencséjére a kutyának sem tetszett a fürdõ, kiuszott, s ott hagyta. Feri most el kezdett lubiczkolni, míg végre nagy nehezen kijutott.

Atyja nem büntette meg, mert — mondá — megbühödött eléggé. Hanem ezen kalandja után nem is dobálja meg többé a kutyákat.

Kispál Mihály.

A „Kis Lap“ olvasója.

ELEFÁNT A FALUBAN.

(Képpel a 344—345. lapokon.)

Ordíts kapu,
Kiálts falu,
Ember néember egyaránt!
Itt van már a
Föld csudája:
Borneói elefánt!

Tudománya
Az ormánya.
Az a keze fegyvere.
Azzal eszik,
Azzal iszik
S ú t — közel hát ne gyere!

S ha átfüle:
A két füle
Õ neki jó legyezõ.
Azzal hüsel,
Azzal tüz fel
Sok legyet, ha dühbe jõ.

Hianem hogy a
Roppant foga
Szájából nem tün elé:
Az onnan van,
Hogy Tirolban
Egy esztergás megvevé.

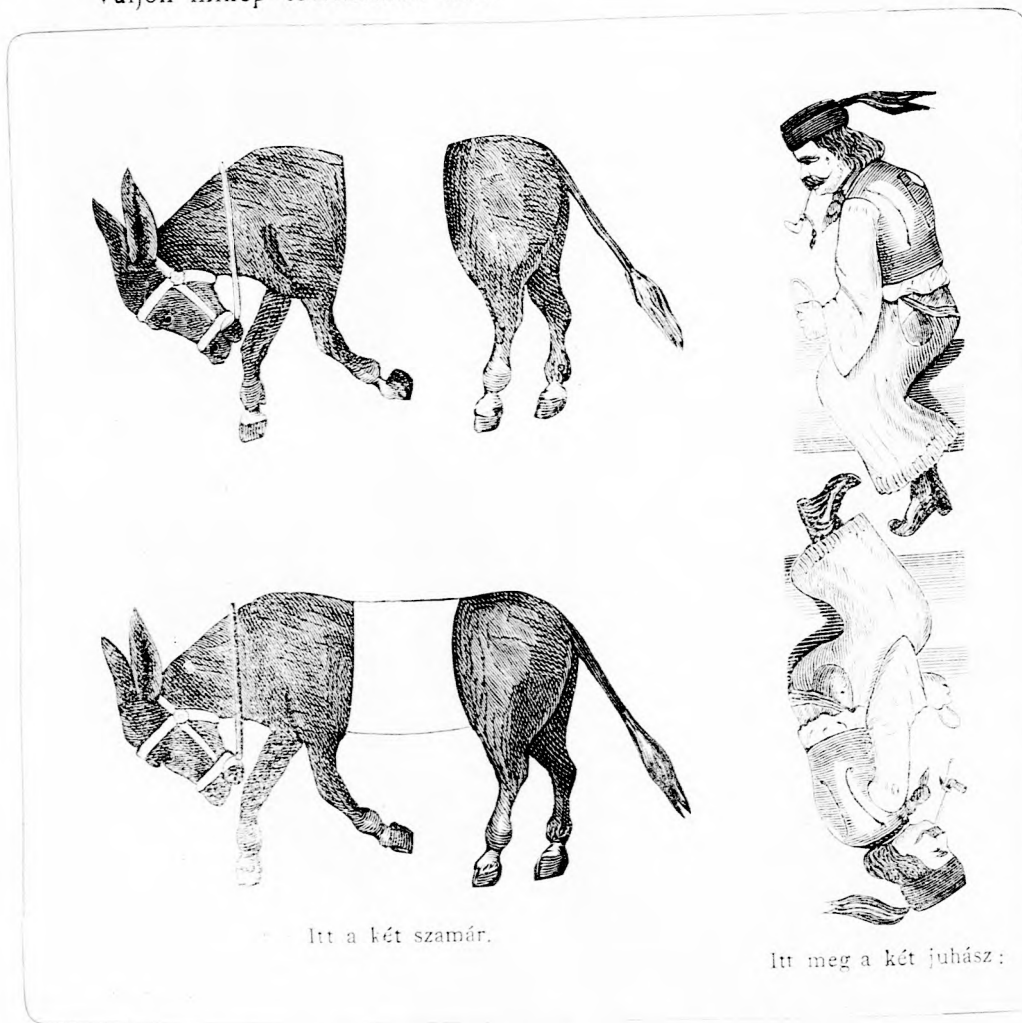
Megcsodáljad!
Ember, állat
Hõs elefántomat itt.
Ám nézzétek
S fizessétek
Fényes műveleteit!

Ordíts kapu,
Kiálts falu,
Ember, néember egyaránt!
Itt van már a
Föld csudája:
Borneói elefánt!

T R É F Á S F Ö L A D V Á N Y.

Ime két juhász és két csacsi. A két csacsi szomorún lógatja le fejét farkát, a két juhász meg azon tűnődik, hogyan segítsenek a bajon, hogy korábban érjenek a faluba? S csakugyan ez sikerül is nekik egy kis csel által úgy, hogy a két szamárka, mint az arabs paripa vágtat a falu felé.

Valjón mikép cselekedték ezt?

Itt a két szamár.

Itt meg a két juhász:

Hogy a próbálgatásra szükséges kinyírás által a kép s vele a szám meg ne szenvedjen, ez egyszer ám rajzoljatok az ablakon körösztül. Magától értetődik, hogy a megfejtést csak rajzban lehet beküldeni.

(Megfejtése a 24-ik számban.)

C
tarajja
boldog
ságban
csibék
mama

K
s minc
lehetn
gon, n
nagy l
tócsa
biczeg
ott sét

”
megve
förteln

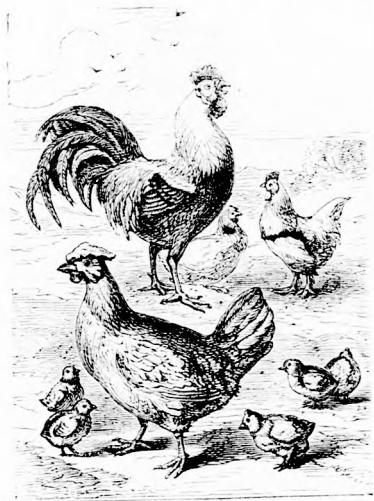
”
szépek

”
lódék
szárny

. . . F
ben. F

A
felelni
keltt
iárma

A KAKAS ÉS A LIBA.

Családja körében büszkén felálló tarajjal sétálgatott a kakas. Büszke és boldog volt, mert az egész szomszédságban nem voltak olyan szép, kedves csibék, mint az övéi, melyeket a tyuk-mama gondosan ápoltatott is.

Kakas ur mint boldog apa járt-kelt s mindenkitől kérdeni látszott: „Hát lehetnek-e még szebb csibék is a világon, mint az enyéim?” És a mint így nagy begyesen járkált, megpillantá a tócsa partján a libát, mely ügyetlenül biczegő, idomtalan, apró libácskáival ott sétált.

„Uram Teremtőm!” szólt a kakas megvető hangon. „Liba koma, miféle förtelmes gyermekei vannak magának?”

„Ezek az én gyermekeim s nekem szépek,” szólt a liba szerényen.

„No hiszen, gratulálok!” gunyolódék a kakas. „Hiszen ezek nem is szárnyas állatok, hanem inkább békák . . . ni, pumsz! hogy pacskolnak a vízben. Piha!”

A szegény liba nem mert visszafelelni a büszke kakasnak; de nem is kellett. Mert éppen e pillanatban nagy lárma támadt s a kakas amint hátrafor-

dult, látta, hogy a gaz róka elragadta egyik legszebb csibéjét. A többi csibék ijedten jajgatva futkostak; ellenben a libácskák nyugodtan uszkáltak a tóban; oda ugyan nem megy utánuk a róka.

Az imént oly büszke és gunyolódó kakas sohajtva mondá:

„Ah, bár csak az én csibéim is olyanok volnának, mint azok a libácskák, melyeket éppen most csufoltam; mily jó azoknak ott a vízben, hol nem kell félniök az ellenségtől!”

B O L O N D

BOLOND aki nyáron fázik,
Tető alatt is megázik
A tele tál előtt koplal,
S megijed, kezében bottal.

*

Inkább okos bolondozzon,
Mint: hogy bolond okoskodjon.
Inkább gonosz bolondozzon
Mint: hogy bolond gonoszkodjon.

*

Bolondnak, úgy mond a pildaszó,
Bolondnak még a fapénz is jó.

*

Egy bolond annyit kérdezhet,
Mire száz bölcs sem felel meg.

R Á K Á S Z A T.

IDE hallgass, te kis ember!
Az oly hónap, melyben nincs r.
Előnyös a rákászokra —
Hejh! de nem ám a rákokra!

Azért tehát fiúk, lányok,
Ezen hókat válaszsátok,
És ügyesen, óvakouva —
Mert megcsip a rák ollója!

K Ó R Á G Y O N.

(Képpel a 352. l.)

Ah, mi szomorú dolog,
Ha kívül nap nem ragyog,
Bár ott fekszünk betegen
A kórágyon odabén.

Ámde kétszerte siralmasb,
Hogy ha kívül ragyog a nap.
Fényben uszik föld, menny és —
A mi sorsunk szenvedés!

RABLÓK A ROVARVILÁGBAN.

I. A Szöcske.

ISMERITEK-É, kedves kis olvasóim, azon kis rovar, melyet gyakran lathattok lábaitok előtt tovaszökni a mezőn és a rét virágai közt, s mely ezen ügyes szökdecselése által fölébreszti a gyermekben a vágyat kergetni a vidor kis állatkát? De oly csalfa a kis hamis, hogy már úgy látszik, bevárja az utána kinyújtott kezet s csak akkor ugrik ismét tova, midőn majdnem megfogtuk. E kis rovar a szöcske, egy sáska-faj, az egyenes-röpűek azon csoportjába tartozik, melynek minden tagjánál a hátsó lábak hosszúk, és kiválólag ugrásra alkotvák; nevöket is onnan kapták. E szöcske közönségesen nem tűnik föl ártalmasnak, mert bár zöldséggel él, de fogyasztása észre alig vehető, sőt inkább hasznos, a mennyiben a pusztákon nevelődő pulykasegnek a legkedvesebb csemegéje és tápszere, úgy hogy gyakran mérföldeket befutkosnak a fiatal pulykák, örököik nagy boszuságára, a tova illanó szöcskéek után.

De az ideii nyáron, — talán a száraz tavasz volt az oka, — az alföld rétein és kaszálóin s az azok körüli vetéseken oly nagy számmal jelentek meg, hogy igen jelentékeny károkat okoztak, sőt sok helyen ami zöldséget, szénát és gabnanemüt a száraz forró nyár heve meg nem aszalt, egészen semmivé tették. Nem egy földműves tekintett végig busan birtokán, midőn kaszájával kezében kiment földjére és

gabnája helyett csak a mindenféle szerte-ugráló töméntelen sokaságu szöcskesereget találta. Különben, mint említém, e szöcske sáska-faj, és mindenben hasonló a már az ó-világban falánkságáról, pusztításairól híressé lett vándorsáskához, csak hogy kisebb, színe barnás és zöld, repülni jó tud.

Rokona a mezei énekesnek, a tücsöknek is, mely tücsök néha nem csak a mezőn, de a ház körül konyhában és istállóban is mulattat, vagy inkább alkalmatlankodik egyhangu énekével.

II. A légy.

De ha van köztetek, ki e mezei rabló szöcskét nem ismeri, olyan csak nincs, a ki a gonosz házitolvajt, a legyet ne ismerné? Befurakodik az mindenüvé, a paloták kinyitott ablakán épen úgy, mint a legszegényebb házikóba, s nem gátolja semmi, sem félelem, sem óvatosság tolvajlásában. Néztétek-e már, midőn az ember boszusággal hajtja el az orrára szálló és ott kedélyesen szemlét tartó legyet, mily végtelen vakmerőséggel áll meg és telepedik le tőlünk alig egy arasznyira, s ott elkezdi egész gyönyörűséggel két előlábával törleszkedni, mint a ki legjobban végezte dolgát? Sok gonosztságot művelnek légy uramék; arczátlanul szemünkbe szállnak, midőn olvasunk, zavarják álmunkat, bele kóstolnak legizesebb étkeinkbe; mert ők legjobban szeretik ám azt, ami édes; oda mennek és bebuvnak mindenüvé, a hol valami jót sejtnek. De mindezen gonoszágaikért meg is lakolnak ám elégszer! Hányszor szé-

dülnek bele a forró étkekkel telt edényekbe, midőn kíváncsisággal bele akarnak kandikálni! Hányszor készítenek nekik az emberek jó czukros mérget, melytől egész sereggel pusztulnak el s mennyire félnek az őszi hidegtől, mely vesztőket okozza! Sokszor elrejtőzik egy vagy kettő a szoba valamely meleg szögletébe, s téli verőfényes napon oda száll a napsugártól ragyogó ablakra; hej! de csalódik olyankor, — oda fagy lába. A légy igen szapora, petéit mindenüvé rakja, a hol puha, nedves helyet talál; pondrói hirtelen nőnek, és egy hó mulva már az uj nemzedék is szaporit. De annyi elég lesz már ezekről a boszantó legyekről, ugy-e kedves gyermekeim?

Alice néni.

TALÁLÓS MESE.

VÖLGY felett és hegy alatt
Mindig egyenest szalad.

Kis értesítő.

Forgó bácsi postája s a talányok megfejtése a jövő (23-ik) számban.

KÓRÁGYON. (Lásd a 350. l.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi* Kiadó-hivatal: Budapest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomatott Deutsch testvérek könyv- és könyvnyomtatás műintézetében Budapesten. Ára negyedévről 1 frt. 20 kt.
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.